

Posudek oponenta bakalářské práce

Žaneta Janálová

Čínská kultura a české meziválečné umění

Filozofická fakulta JU, Ústav věd o umění a kultuře

Bakalářská práce Žanety Janálové se zabývá vztahy čínské kultury a různých úrovní českého meziválečného umění. Název však dle mého názoru nehovoří zcela jasně. Až samotný obsah předkládané práce čtenáři prozrazuje, o co autorce při volbě tématu přibližně šlo.

První, nejdelší celek hlavního textu je věnován výstavám čínskému umění v meziválečném období, jejichž organizátoři domácímu publiku prezentovali výsledky svých pobytů nejrůznějšího druhu v Číně. Vystavováno přitom bylo nejen staré, ale také současné čínské umění, často ve spojení s uměním Tibetu, Monogolska i Japonska. Velmi zajímavé jsou citované postřehy z recenzí Josefa Čapka v soudobém tisku, které prozrazují vysokou úroveň jeho poučení v této oblasti. Zmíněny jsou vedle hlavních sběratelských osobností i jiné významné postavy z dějin kultury, takže autorčin text poskytuje čtenáři – možná bezděky – mnohé podněty. Na druhou stranu, problém s jazykem kvalitu textu docela snižuje, když autorka opakovaně chybně píše například slovo „buddhistický“ pouze s jedním *d*. Rovněž některé odborné výrazy považuji za poněkud zastaralé, i když stále snad legitimní (např. „lamaistický“..). Druhý oddíl je věnován umělcům, kteří do Asie cestovali a tam vedle nákupů uměleckých děl pořizovali kresby či fotografie.

Nejzajímavější je ovšem třetí oddíl, v němž autorka podrobuje jazykové kritice čínské znaky na obrazech Jindřicha Štyrského a Toyen. Na základě autorčina tvrzení, že se takovou kritikou zatím nikdo nezabýval, je nutné ocenit její pozorovací talent a chápat analýzu znaků, kterou provedla v mezioborové spolupráci se spřízněnými sinology, za určitý přínos českým dějinám moderního umění. Celá záležitost je o to překvapivější, když téměř rok co rok je v některé z našich výstavních institucí organizována velká výstava české moderny a k oběma výše zmíněným autorům byla vydána nejedna objemná monografie. Pro nespecialistu není bez zajímavosti ani kapitola věnovaná vztahu díla Emila Filly k čínskému umění.

Oceňuji celkem rozsáhlý seznam odborné literatury v závěrečném soupisu, ale také úctyhodný výčet dobových článků a katalogů, které autorka zjevně prostudovala. Doložila tím sice schopnost práce s prameny nejrůznějšího druhu, nicméně celková kvalita práce trpí nejen výše zmíněnými problémy s jazykem, ale především absencí badatelské otázky, s níž autorka k úkolu měla přistoupit.

Text předkládané práce jako celek působí spíše jako souhrn rozmanitých střípků a čtenář si není docela jistý tím, co mu autorka vlastně zamýšlela sdělit. Možná, že neměla své téma formulovat tak široce, ale spíše se zaměřit na určitý dílčí aspekt vztahu českého meziválečného kulturního prostředí k asijskému umění.

Předkládanou práci Žanety Janálové **doporučuji** k obhajobě a na základě výše vyřčených výtek ji klasifikuji známkou **velmi dobře**.

Mgr. Hynek Látal, Ph.D.

Dne 4. června 2017